

Maja Vidmar

Pesmi

Usta

Od vseh rumenih
listov,
ki jih dež osipa,
je enega odneslo
stran.

In že
visim na njem
z metaforo
in srcem,
težka
z mokrimi nogami
in z enim
čevljem
v ustih blata,
da mu je zaprlo
dih.

Ozadje

V ozadju vinograd,
pogrnen po bregu,
črte žic med količki,
tu in tam gugajoči
se listi in ptiči
kričavi,
ki zletajo ven.

Vse stoji
(kot drevo na robu,
nagnjeno čez)
na razpolago, da zagledam,
tudi smrt na prvi veji
in vse v ozadju.

Žabica

Kot noht
velika
žabica
na beli mizi.
Hitim po
fotoaparatu.
"Nič, nič,"
me ustavljajo
ptiči.

Na sliki
beli bris
ozadja,
ki se nič.

Prazni V

Moje cukreno srce
strmi
skozi prazni V
med hrastiči.
Plavi morski
onkraj
leži kot na dlani.
Hvaležnost
me drobtini,
ko se razkriva
ozadje.
Tam so ladje
in, bojim se,
ptiči.

Na počitnicah

V zvočno čelado
me stiska
vroči
škržat
in morje
prihaja
s šumi,
ki spodmikajo
noge.
Na srečo
dva
kričava Italijana
postavljata
šotor tako
blizu mojega
sluha,
da nas prestopim
v pesem.

V pesmi

Tu smo
in razlika je očitna.
Pomeni naraščajo,
a pravila so tako
drugačna,
da se bojim sedeti,
ker o tem stolu
ne vem več nič.
Velika pričakovanja
hromijo samo mene,
Italijanoma nekako gre,
a nobene
mavrične svetlobe ni,
le prepih.
Neprijetno vleče
in me sili izstopiti
in pisati
odzunaj.

Spet pred šotorom

Kje sta Italijana,
da jima postavim
spomenik,
kje je morje,
da izrabim
njegovo gigantsko
žival,
kje je zvočna kulisa
vročine?
Kdo me preizkuša
v nepremični gluhoti
brezsmerne votline,
kdo je voznik,
kje so vrata?
Kaj to je sled,
ta prosojni,
prazni trup
škržata?